

OM VÄNSKAP OCH MORAL

Denna skrivelse är ett försök att analysera begrepp som vänskap och moral med anknytning till Martinus Saks utveckling. Texten handlar om

- 1) vänskap,
- 2) tillhörighet samt
- 3) moral.

I MI:s "officiella" forum har det bland annat lagts ut en diskussionstråd med följande tema baserat på ett citat från rådspappren:

"...det er ikke det vigtigste, at vi er enige om analyserne, men det er det vigtigste, at vi er venner (21 maj, 1974)".

Mot denna analys står följande citat:

"Denne sag, den er større end venskab. Det kan ikke hjælpe noget, at nogen kommer og er ven med en af jer, og I så lader ham få en eller anden fordel her i instituttet, fordi I er venner (16 september, 1980)".

Motsäger då Martinus sig själv? — Inte alls menar jag! Men när gäller det ena och när gäller det andra? Vad menade han med att vänskap är viktigare än att vara eniga om analyserna?

Vi som studerar Martinus verk tolkar ofrånkomligen texterna utifrån våra egna erfarenheter. Därmed inte sagt att analyserna går att tolkas på alla möjliga godtyckliga sätt. Men vår förståelse av vad som står skrivet kan vara mer eller mindre färgad.

Ett bra exempel på detta är de sexuella polanalyserna. Här tycks det finnas ett flertal olika tolkningar. Jag erkänner gärna att jag varit ivrig att saluföra min tolkning av dessa avsnitt. Men vid närmare eftertanke har jag insett att det kan vara klokt att inte bekymra sig så mycket om detta, eftersom allt står och faller med personers egna erfarenheter. Livet självt ger oss undervisning, och det är viktigt att alla får lov att vara och bete sig precis som de vill i den situation man befinner sig, såvida man inte medvetet går in för att skada andra människor. Så visst kan vi vara vänner, även om vi är oeniga om till exempel polanalyserna. Detta gäller även andra ämnesområden.

Men vad menar då Martinus med det andra citatet, att "denna sak står över vänskap"? — Som jag ser det handlar det om moraliska frågor hos dem som har olika ansvarspositioner inom "Saken" och dess utveckling. Flocktänkande och vänskapskorruption är förödande fallgropar i detta avseende. Det är skillnad på att man å ena sidan som privatperson bör bli accepterad och respekterad för den man är och för de tankar man har, och att man å andra sidan i sin roll som ansvarig inom en eller annan post inom MI förväntas leva upp till och representera den moral som genomsyrar de anvisningar som Martinus själv har givit till rådet, innan han lämnade denna värld.

1) VÄNSKAP

Vad betyder då vänskap? — Ja, det kan betyda vitt skilda saker:

- a) sympati för allt levande och förmågan att se det gudomliga i allt,
- b) tillfällig kravlös vänskap,
- c) flockbaserad vänskap, samt
- d) själslig gemenskap.

a) Sympati för allt levande

I det första fallet förmår en högt utvecklad människa att känna ömhet för och glädjas över allt myllrande liv överallt runtomkring en själv. Alla levande väsen kommer till världen enligt sin egen längtan efter att uppleva den fysiska världen med alla dess möjligheter. För människors vidkommande kan man säga att alla bär på en mer eller mindre medveten, stark inneboende längtan efter att få sina speciella önskningar och förväntningar uppfyllda. Man kan iaktta det lilla barnets nyfikna klara ögon som redan strålar ut förhoppningar om ett kommande inspirerande liv. Oavsett om en människa drömmer om partners och familjeliv, om god hälsa, att utveckla talanger inom idrott, inom konst, inom vetenskap, att ta hand om djur, eller inom varje tänkbar annan sysselsättning, så kan man bli berörd och känna en viss ömhet och medkänsla inför denna individens längtan efter att fylla sina liv med det som man uppfattar som den allra största glädjen i sitt liv. I bästa fall respekterar man även andra personers åsikter och livsuppfattningar utan att vilja påverka dem. Denna form för vänskap är generell och kravlös och betingas inte ens av att man fördjupar sina kontakter med personerna i fråga.

b) Tillfällig kravlös vänskap

Denna vänskap liknar den förra men betingas av en något närmare kontakt med personerna i fråga. Det kan till exempel hända att man möter andra i en viss situation, till exempel på en arbetsplats eller där man delar någon form för gemensamt intresse. Ett bra exempel kan vara resor där man knyter kontakt med sina medresenärer. Under den tid som resan varar uppstår ofta en form för solidaritet och önskan om att hjälpa och bistå varandra. Man behöver inte ställa krav på att de andra har samma övriga intressen som en själv, för det man för tillfället har gemensamt är främst upplevelserna i samband med resan. En form för tillfällig flockbinding skulle man kunna säga.

Det fina med dessa vänskapsband är som jag ser det att man kan känna ömsesidig sympati i tolerans och acceptans av varandras olika personligheter och intressen. Det räcker med att känna att de andra är ens medmänniskor. Jag har personligen upplevt en sådan total acceptans och tolerans inte bara på resor, utan även på träffar med motorcykel-intresserade människor, i vissa akademiska sammanhang, och även ytligt sett på en plats som Klint. Alla får lov att vara som de är, vilket gör att man lätt slappnar av och känner sig trygg så länge den speciella situationen varar. Gammal, ung, smal, tjock, vacker eller inte, fattig eller rik är ovidkommande.

c) Flockbaserad vänskap

Detta är som jag ser det den mest problematiska formen för vänskap, eftersom den är baserad på krav och mer eller mindre uttalade förväntningar om gemensamma synsätt och värdegrunder. Om man inte lever upp till dessa konstruerade normer som gäller i gruppen, kommer man förr eller senare att bli utfrusen. Denna form för vänskap bygger alltså på betingelser och är inte kravlös. Om man däremot lyckas anstränga sig för att dela alla gruppens värderingar, åsikter och beteenden så långt man förmår utan att ge avkall på sin personliga integritet, kan man uppleva stor gemenskap och trygghet, precis så som även är fallet i många religiösa kretsar.

d) Själslig gemenskap

Detta är väl en vänskapsform som de flesta drömmer om. Det kan gälla att hitta en passande partner eller en närstående förtrogen vän. Men ju mer udda intressen man bär på och ju fler udda värderingar man har, desto svårare blir det att finna sin själsfrände. Ofta önskar man trots detta att alla pusselbitar skall passa samman, vilket blir mer och mer omöjligt allteftersom vi utvecklas mot att bli självständiga individer.

Det brukar vara så att vissa intressen och synsätt upplevs som viktigare än andra. Man kan dela ett intresse, men vara ganska olika på många andra områden. I mitt eget fall håller jag Martinus verk för det allra viktigaste i mitt liv. Därefter kommer mitt intresse för klassisk musik. Som nummer tre kommer kanske min lust att resa och upptäcka olika delar av världen. Jag kan då finna vänner som delar mitt intresse för resor men inte för de andra nämnda områdena. Jag har också haft vänner inom intresset för klassisk musik, men som inte alls intresserar sig för andliga ting. Det allra viktigaste för mig har dock varit att finna själslig gemenskap med en annan människa när det gäller förståelsen av Martinus analyser, vilket jag är enormt tacksam för att ha uppnått. I bästa fall delar man dessutom en del andra intressen.

Men att man intresserar sig för Martinus verk är ingen garanti för själslig gemenskap. Allt handlar ju för det första om hur viktigt och betydelsefullt detta intresse är i ens eget liv. En människa kanske går mycket upp i familjeliv och detta med barn och barn-barn. Om detta för en annan människa betyder mer än Martinus verk, så kan man kanske inte uppnå någon full själslig gemenskap när Martinus betyder allra mest i ens liv. En annan människa har kanske en livsstil som för personen i fråga betyder mycket, och där animalisk föda och alkohol intar en stor plats. Även om personen då även intresserar sig för Martinus verk, så är det inte säkert att man inbördes upplever och tolkar det på ett sådant sätt att en själslig gemenskap skulle bli möjlig. På liknande sätt förhåller det sig om en person i sin tolkning inte ser någon motsättning mellan Martinus analyser och rena konspirationsteorier.

2) TILLHÖRIGHET

Tillhörighet är ett ämnesområde som kan sägas vara lite besläktat med längtan efter själslig gemenskap. När jag som i detta fall försöker analysera olika begrepp, kan det upplevas som att en del av skärpan i analysen går förlorad om jag samtidigt går in på mina rent personliga upplevelser. Men i detta fall tar jag risken på grund av att jag gärna vill berätta lite om mina egna upplevelser.

I hela mitt liv har jag sökt efter att känna tillhörighet! Jag har inte riktigt kunnat känna den under min uppväxt, och inte heller i min ungdom. Där upptäckte jag att man visserligen kunde få "vänner" genom att dricka alkohol och gå på krogen tillsammans. Under min utbildning på Musikhögskolan fann jag en betydligt bättre gemenskap och kände större tillhörighet med mina studiekamrater.

När jag fick anställning vid Musikteatern och jobbade med operaföreställningar, mötte jag hela tiden stor respekt och uppskattning utan att fördenskull känna riktigt samma stora intresse för teatern som övriga anställda. För mig var det ett jobb med både fördelar och nackdelar. Mina anställningar som instuderingslärare vid två olika Musikhögskolor har jag nog upplevt som ett delvis sluttande plan. Jag har förstått i efterhand att jag nog har uppfattats som extrem och lite "svår att förstå sig på", eftersom jag inte betedde mig precis som "vanligt folk". Min ambition var att dela med mig av mina kunskaper och erfarenheter inom musik så mycket som bara möjligt, men det slog inte alltid väl ut. Jag fick uppleva mycket mobbing och baktal under denna yrkesperiod, något som de ansvariga cheferna inte lyckades hantera. Det är vanligt att skylla sådant på "personkemi", men ingen råar väl för vilken person man nu är. Samtidigt uppnådde jag stora framgångar i mina vidarestudier och i form av befordran i min tjänst som lärare.

Med detta vill jag säga att ett genomgående tema har för mig å ena sidan varit andra personers uppskattning och erkännande av mina kompetenser, å andra sidan att ingen riktigt har velat ha med mig att göra. Jag har väl på något sätt uppfattats som en "besvärlig" person, vilket på senare tid går igen i helt andra sammanhang. Min kontakt med Martinus verk har fungerat som en säkerhetsventil i livet och har närt min förhoppning om att äntligen få känna den tillhörighet som jag hela livet saknat. Jag kom mycket tidigt till Klint (1972 första gången), och hoppades där att ha funnit en plats där jag

kunde känna tillhörighet. I gamla broschyrer från Klint påpekades det sympatiskt nog att man inte skulle tro att människorna där var några "änglar"!

Men det var först i slutet på 70-talet som jag på allvar förstod att detta att personer hade varit knutna till MI under lång tid alls inte var någon garanti för att de verkligen var auktoriteter i sin tolkning av de kosmiska analyserna. Detta i kombination med många andra häpnadsväckande historier som jag fått mig förmedlat genom initierade personer, gjorde att min hållning fortfarande var att kunna glädjas över vistelsen i Klint, att träffa kära vänner och att hjälpa till med undervisningen, men utan att jag fördenskill såg personer i ansvarspositioner som auktoriteter.

Det jag börjat uppleva på senare tid tog sin början långt före min nuvarande avstängning som medarbetare inom MI. Jag har märkt hur flocktendenserna har brett ut sig alltmer och att man genom "kompis-mentalitet" gynnar de egna i flocken och sido-steppar dem som man inte upplever "passar in" eller tycker lika mycket om. På exakt samma sätt som under min yrkeskarriär på Musikhögskolan har jag i Klint fått mycket erkännande för mina insatser och min kompetens, samtidigt som ingen i praktiken har velat ha med mig att göra. Detta förmodligen eftersom jag inte anses passa in som "medlem" av flocken. Ingen har frågat mig om jag skulle vilja medverka i veckokurser, weekend-kurser eller temadagar. Ingen har bitt mig om att hjälpa till med att besvara frågor, ingen har frågat mig om att medverka i poddar eller i crowd-casts och allt vad det nu heter. Antalet uppdrag har minskat gradvis, samtidigt som en stor mängd personer passar på att göra "karriär" inom den andliga vetenskapen och skaffa sig positioner inom MI. Själv har jag inte minsta intresse av dylikt. För mig har "verkstadsgolvet" alltid varit det primära mot bakgrund av mer än 50 års studier och erfarenheter.

Men denna indirekta utfrysning för att inte kalla det "mobbing", har naturligtvis påverkat mig en hel del. Läsaren reflekterar säkert över att detta tycks vara min speciella karma i detta liv, och det är naturligtvis helt riktigt. Men betyder detta då också att jag har behandlats på ett humant sätt av de ansvariga? — Jag har under fyra år i rad tvingats utstå flera förnedrande samtal med diverse personer i ansvarsställning inom MI. Man har försökt att vara vänlig så gott det går för att skapa "goodwill", men i efterhand har jag förstått att det rörde sig om helt andra motiv.

Jag har till en början helt enkelt uppfattat samtalen i fråga som en önskan om att överbrygga motsättningar och att uppnå försoning och fördjupad vänskap. Men i backspegeln har jag förstått att motivet i själva verket handlade om försök att övertyga mig om att acceptera rådets hållning i vissa frågor som jag öppet kritiserat på sociala medier. Samtalen var alltså utan min vetskap VILLKORADE utan att jag vetat om det. När det inte gick att övertyga mig och få mig solidariskt inställd till rådet trots alla deras felaktiga beslut, var det meningen att jag skulle uteslutas som medarbetare. Samtalen var alltså ett slags ultimatum, vilket också tydligt framgår i rådets avskedsskrift till mig, där dessa samtal omnämns. Dessa villkor hade jag inte upplysts om, men det hade i och för sig inte gjort någon skillnad i min hållning.

Inte desto mindre måste jag ändå säga att jag blev aningen överraskad över rådets uteslutning av mig. Utan att någon med goda skäl kan ha haft det minsta att klaga på hur jag har skött undervisningen i Klint och hur jag har i årtal arbetat med översättningar, blir jag entledigat just från detta, trots att min kritik av rådet inte har med mina aktiviteter att göra strängt taget. Rådet är som bekant ett administrativt organ som inte bör blanda sig i det som undervisningsansvariga delegerats att sköta om. Fast i detta fall finns rådsmedlemmar som sitter på två stolar samtidigt!

Nu förväntar jag mig inget tack, men det hela känns ändå som ett knivhugg i ryggen och inget som jag har blivit förvarnad om. Jag skulle vilja göra ansvariga personer uppmärksamma på att man kan "dräpa" andra människor på andra sätt än rent fysiskt. Man kan döda andra mentalt och förminska

deras livsglädje. Ofta sker sådant i blindo utan att berörda personer är riktigt medvetna om sina antipatier och sin hämndlust. Vad betyder ett förflutet hårt ord i en diskussionsgrupp på facebook, en förnärmelse som går över efter några dar, jämfört med en sanktion som innebär ett livslångt uteslutande efter många årtiondes av frivilliga insatser till förmån för MI? Inte blir det bättre av att krydda anklagelserna mot mig med fabricerade halvlögner om personangrepp och dessutom i privat korrespondens! Det betyder för mig bland annat att det finns små möjligheter för mig att träffa alla mina vänner som jag brukar möta i Klint. Jag har visserligen erbjudits att komma dit som "studerande" gäst!! Då undrar jag: Vem av rådsmedlemmarna eller andra ansvariga skulle då undervisa mig i kosmiska analyser?

Det är faktiskt upp till rådet att lära sig finna sig i vad man upplever som "förnärmelse". Har man gått in i rollen som rådsmedlem, så måste man lära sig att tåla kritik! Så här uttryckte sig Martinus själv om att tåla en upplevd "förnärmelse": "Vi skal også huske på, at det, som er pengespørgsmål og lønspørgsmålet i alle andre ting, - det er moralspørgsmål hos os. Det er det, vi lever for. Det er det, vi arbejder med. Det er at opfylde moralspørgsmål. Hvem kan opfylde dem mest. Hvem er dygtigst til at finde sig i en fornærmelse. - Hvem bliver aldrig fornærmet. Det er jo en opdragelse hele vejen indenfor sagen. Og på den måde skal det brede sig til alle mennesker. Derfor må der ikke være nogen mur omkring ... der må ikke være nogen begrænsninger ... ikke nogen sekt eller navn ... det er en videnskab, som vi søger at opfylde. Men det kan jo også være farligt, hvis man lader et flertal få alt for megen magt på en bestyrelse. Den kan jo smide en bestyrelse af. Selvom den er aldrig så god. Det er ligesom hele kroppen kan smide hovedet væk ... hvad er kroppen så bevendt (5 mars 1974)?"

Jag har trots allt glatt mig inför mina besök i klint och där upplevt en sorts vänskap och välvilja för det mesta. Samma "vänner" som varit vänligt inställda till mig så länge som jag har befunnit mig på plats och accepterats som medarbetare, rycker nu på axlarna och tar ingen notis om alla de år jag ställt upp. "Det var det", säger man. "Det var hans karma", ingenting att göra åt. Här visar det sig vilka som är ens verkliga vänner och vilka som bara vill vara vänner när det passar ens egna behov!

Det intressanta med detta att allt kan liknas vid en flock av bytesdjur, till exempel en flock rådjur. När rovdjuret har anfallit och tagit sitt byte, återgår flocken till att i lugn och ro fortsätta beta som om ingenting har hänt. "Det var det", tycks rådjuren säga till varandra.

Efter denna min "klagosång" kan någon invända och förundra sig över varför jag nödvändigtvis vill klamra mig så fast vid MI och deras aktiviteter. — Nej, det är egentligen inte så. Men jag tycker att jag blivit förnedrad och grovt undervärderad av ansvariga personer. Detta apropå vänskap och kärlek. Som jag ser det borde ändå Martinus Institut vara en centralpunkt med tanke på att det är Martinus själv som instiftat och etablerat både institutet och Klint. Politiken där har tyvärr enligt min uppfattning försämrats gradvis, allteftersom de människor som tycker om att bestämma, ha positioner och som vill göra "andlig karriär" kommit in i värmen. Personer som dessutom har svårt för att dölja sina personliga sympatier och antipatier.

Nu är jag långt ifrån ensam om att ha blivit utkastad. En lång rad människor har råkat ut för det samma och som dokumenterats av Marja Silverfall på hennes och Anders blogg. Dem man inte vill ha med att göra utesluter man helt enkelt, så är man en gång för alla av med dem. Och så kan flocken fortsätta "beta sitt gräs" i lugn och ro. Samma princip som råder i krig och världskonflikter ute på den globala arenan. Man gör sig av med sina "fiender", så är saken löst! Inte blir det bättre av att institutet utesluta personer som framför allt har älskats av Martinus själv! Jag talar om Rolf Elving, Mischa Lim och Tage Buch! Tror man att alla problem löses genom att kasta ut dem som inte delar ens åsikter, kommer man att bedraga sig själv! Problem löses genom försoning och vänliga utsträckta händer, inte genom antipati och sanktioner.

3) MORAL

Den moral som råder i samhället idag består dels av juridiska lagar, dels av mer eller mindre oskrivna "lagar" samt av diverse värderingar som anses vara politiskt korrekta. De juridiska lagarna kan härledas ända tillbaka till Moselagen i Bibeln, även om allt naturligtvis har modifierats och reviderats i enlighet med modernare och mer humana tänkesätt. Den moral som framgår genom Det Tredie Testamente är av ett något annorlunda och högre slag. Även om vi räknar med t r e olika testamenten, så kan man nöja sig med att konstatera att det existerar två huvudsakliga moralkodex: en gammaltestamentlig moral och en kristlig moral.

Med Moselagen avser jag inte dåtidens hemska och grymma straff utan den generella principen bakom detta med straff och sanktioner överhuvudtaget samt affärsprincipen. Med kristlig moral menar jag förlåtelse, försoning, att bli lyssnad på, att visa tillmötesgående och sträcka fram händer till försoning. Naturligtvis tog det lång tid för Moselagens principer att implementeras i samhället, och denna process har fullbordats först idag. Kristuspolitiken behöver nog ett ytterligare antal århundranden på sig för att realiseras, även om det redan finns vissa humana tendenser ute i samhället.

Självklart måste man som privatperson navigera mellan den juridiska lagen, sitt eget samvete och den kristliga moralen efter bästa förmåga. Men när det gäller representanterna för Martinus Institut förhåller sig saken annorlunda. Har man valt att gå in som rådsmedlem eller ansvarig inom olika aktiviteter, ja då krävs det att man verkligen anstränger sig för att leva upp till denna nya moral som genomsyrar Martinus verk! Annars har man nog inte alls på dessa positioner att göra.

Efter Martinus frånfälle uppkom frågan om vilken sorts politik som rådet skulle bedriva. Allting fanns ju visserligen förklarat av Martinus själv i de så kallade rådspappren, men det uppstod ett behov av en sammanfattande text. Rolf Elving formulerade ett lovvärt utkast till en kärleksfull struktur i Martinus anda, men den blev ratad av det övriga dåvarande rådet. I stället för en "samarbetsstruktur" formulerades en sorts "ledningsstruktur" som skulle visa vem som bestämmer och att ingen har rätt att komma med några som helst invändningar eller kritik gentemot rådet.

Den bok som till sist formulerades är boken "Samarbetsstrukturen" som nog har varit en bidragande orsak till hela sakens olyckliga vändning redan från första början. Av en för mig totalt gåtfull anledning mottogs boken med största popularitet av många medarbetare. Jag minns att man till och med hade studiegrupper i flera år baserade på denna tendensiösa bok bestående av godtyckligt utvalda citat från rådspappren kompletterade med egna förtydliganden för att göra tendensen och det egna syftet än tydligare. Jag minns också till och med att någon ansåg boken som en del av Martinus samlade verk och därför borde ingå under benämningen Det Tredie Testamente!

Jag har aldrig fått någon positiv känsla vid läsning av denna auktoritära bok. Jag har bara känt att någonting är fel och gale! Därför rörs jag nu till tårar av det förslag som Rolf formulerade men som tyvärr aldrig vann gehör. Den kärleksfulla linjen förlorade och den hårda linjen vann makten!

Rådet har av allt att döma valt att prioritera de världsiga lagarna med straff och sanktioner. Det verkar som att man har valt detta på grund av att det anses nödvändigt att anpassa sig till den ofullkomliga tid vi lever i och att det inte går att vara alltför idealistisk. Dessutom tycks rådsmedlemmarna ha menat att det egentligen inte går att tolka rådspappren entydigt, eftersom Martinus skenbart tycks motsäga sig själv i flera fall. Men antingen är det så, eller också kan man helt enkelt inte förstå de anvisningar som Martinus uttryckte. Motsättningarna i rådspappren är enligt min mening i allra högsta grad skenbara!

Vid konflikten med Mischa Lim valde rådet att gå till rätten och hota honom med fängelsestraff. Denne man som älskades högt av Martinus och som offrade många år av sitt liv i total osjälviskhet för att hjälpa Martinus under de flesta av dygnets timmar. De många övriga medarbetare som uteslutits under åren har redan förts på tal. Den hårda linjen har alltid haft företräde.

Vid konflikten med 4k oroade man sig för att copyrighten kunde mistas om man inte påtalade de olagliga böckerna. Som jag ser det handlar copyrighten främst om att beskydda verket från förvanskning, mot att någon tjänar pengar på det eller att verket missbrukas på annat sätt. Men i detta fall rörde det sig om Sakens v ä n n e r!! Ingen har förvanskat så mycket som ett ord i texten, tvärtom! Ingen har tjänat några pengar på det hela och all undervisning har föregått under seriösa former.

Hade man då något annat val än att lagföra 4k? — Ja, naturligtvis hade man det. Böckerna som tryckts är både billigare och av mycket högre kvalitet än dem som nu MI själva har tryckt för dyra pengar. Dessutom rör det sig om ett komplett verk och inte bara LB. Man hade bara kunnat förse böckerna med ett omslag med Det Tredie Testamente och rätt stavat! Så hade MI kunnat överta böckerna och sålt dem till rimligt pris, även styckevis, samtidigt som man hade kunnat ge licens åt 4k att sälja dem. Böckerna hade övergått till MI:s copyright, och MI hade inte behövt bekymra sig om att trycka dessa förstautgåvor på nytt. Förutom dessa kostnader skulle man inte ha behövt betala fyra miljoner till advokater och kräva två miljoner i skadestånd av de nu dömda pensionärerna! Och framför allt hade copyrighten säkrats utan någon som helst konflikt!

Men man har valt den hårda linjen med straff och sanktioner rakt över i all politik som bedrivits. Alla andra skall lyda rådet och vara underdåniga! Eftersom man anser att rådspappren inte går att förstå sig på och eftersom Martinus påstås motsäga sig själv, och eftersom man anser att vi måste anpassa oss till den värld vi lever i, så behöver man inte alls bekymra sig om att representera någon kristlig moral eller framstå som något föredöme i framtidens nya världskultur. Det gäller bara att fortsätta följa den gamla moralen, upprätta hierarkier, styra som ett påvedöme, som en sekt eller ett ordenssällskap! Tänk om Kristus hade resonerat på samma sätt som rådet!! I stället för att kompromisslöst framföra sitt budskap om förlåtelse, försoning, nästakärlek, och varma händer, borde han enligt samma logik hellre ha förhandlat med översteprästerna och Stora Rådet för att sätta en kompromiss som alla parter kunnat acceptera på den tiden det begav sig!

I och med att det nu finns en så stor dissonans mellan rådets gammaltestamentliga politik och Martinus kristliga moral, så har rådet inkompetensförlarat sig själva. Att inte följa rådspapprens moral är enligt min mening att förbryta sig mot Martinus vilja. Att inte följa rotationsprincipen i rådet, att ändra på stadgar som inte får ändras, att göra stora revideringar och ändringar i Martinus originallitteratur, att lagföra medarbetare, att utesluta medarbetare som har åsikter som inte faller i linje med rådet på läppen, att hota, förfölja, trakassera och försvåra privata initiativ utanför MI:s egna domäner, att lusläsa alla kritiska inlägg inte bara på sociala medier utan även i rent privat korrespondens i avsikt att registrera människors lagstadgade rätt till åsiktsfrihet, att i en plötslig kupp övertaga ett privat forum på fb och förvandla det till institutets officiella forum utan att rådfråga medlemmarna och utan hänsyn till medlemmarnas tusentals tidigare inlägg, att genom en hänsynslös kupp mot Sam Zinglersens uttryckliga vilja roffa åt sig kontrollen över Martinus barndomshem Moskildvad och dessutom helt emot Martinus egen uttalade vilja, att betala astronomiska advokatkostnader av gåvogivarnas pengar, eller att tilltvinga sig stora penningbelopp av icke förmögna privatpersoner: inget av detta ger någon välsignelse och kommer aldrig att lösa några problem. Konflikterna kommer att bestå och öka i omfattning allteftersom insiktsfulla människor genomskådar rådande missförhållanden.

Det nuvarande rådet är inkompetent och korrupt genom att låta rådsmedlemmar sitta på två stolar samtidigt, vilket brukar kallas jäv, rådet är illegitimt enligt Martinus rådsanvisningar och representerar en gammaldags straffmoral. För att förtjäna respekt finns nu bara två alternativ som jag ser det: antingen att totalt ändra kurs i riktning mot en mera kärleksfull framtoning präglad av välvilja i alla avseenden och gärna med tillsättande av en "sanningskommission" för alla felsteg som begåtts genom tiderna, ELLER att visa prov på normal mänsklig anständighet genom att avgå från sina smickrande ansvarsposter med hedern i behåll! I bägge fall skulle jag åter kunna känna respekt för rådsmedlemmarna och de övriga ansvariga på MI! Låt nu Martinus åter få komma tillbaka till MI!

Ingemar Fridell, Nyhamnsläge, 15 juni 2022